

RESCUE PATROL 2009, **aneb jak jsem to viděla já svými modrými očima kynologa**

Akce Rescue Patrol jsem se zúčastnila už podruhé a to s velkým nadšením a očekáváním dalších skvělých nezapomenutelných zážitků a velice poučných informací a zkušeností. Ani tento ročník mě opravdu nezklamal. Pokusím se zde vypsát pár zážitků, okamžiků a situací, do kterých jsme se v této akci dostali.

Této akci jsem se zúčastnila, stejně jako loni, coby psův záchranář. Náš tým psův doplňoval velitel kynolog Martin Brandner s labradorskou Bárrou, další psův Jindra Nečas s výmarským ohačem Atrejem, psůvodka Radka poslušná s flat coated retriever Buffy a náš soused z blízkého východu Slovák Mišo se svojí fenkou německého ovčáka Ivou. Já jsem nastupovala s malou fenkou neurčitěho plemene Megi. Jména našich psů jsme využili i pro jména v komunikaci do vysíláček – tj. já Megi, Jindra – Atrey a Radka – Buffy. Výjimku dostali Martin a Mišo, přeci jen, volat na ně „Barunko“ nebo „Ivo“, nevíme. J

Den první, úterý 8.9.2009

Do Příbrami, na místo plánovaných „zásahů“, jsem dorazila v úterý ráno. Po uvítání, zabydlení a najezení, jsme plnění očekávání diskutovali o tom, co nás čeká a vymýšleli různé možné i nemožné strategie. Ale člověk nikdy neví, co ho v takovýchto akcích může potkat, stejně se může setkat, co bude muset řešit. I tento ročník nás o tom rozhodně přesvědčil. J

K ráno, kolem jedenácté hodiny se ozvalo první písknutí. Zadáání bylo jednoduché – pohřbovaná jedna osoba, žena, která upadla někde u místní sjezdovky „Padák“ (to jméno kopce nejspíš opravdu zasloužilé), stihla zavolat ještě své kamarádce, poté její mobil nedostupný. Psůvodi prohledávají kopec směrem nahoru, po psůvodech bude následovat rojnice sestavená z lidí. Jak jednoduché, přitom jak se ukázalo, psychicky náročné. Vyrážíme se psy v rojnici ve složení – Iva, Buffy, Megi a Atrey. Připravujeme se a vyrážíme, plní energie a elánu, vzhurujeme do výšin Padáku. Postupujeme, postupujeme a psi zatím bez žádné viditelné reakce. Začínáme být mírně nervózní, protože se více a více blížíme vzhurujeme. Jsme už za první polovinou a stále nic. Rojnice sestavená pod námi vyráží také. Trošku pomáhá přebít dusnou atmosféru Radkin výrok „Ty jo, máťelovka tak šajní“. Opravdu, světlo jako z reflektoru na stadionu, to je snad ani nemožné, co je to za člověka. „Aha, tak to je kameramanka za námi s obrovským světlem“. Všichni se zasmějeme. Megi má záškvapuje svojí vzdáleností revír (někdy méně znamená více) a stylem prohledávání, což se ale ukazuje v rojnici jako něčím efektivnějším. Chci Meginku přiblížit více k sobě, ohlédnu se po pravé straně, kde se nachází Arey, otočím se zpět doleva, kde ještě před malou chvílí v dálce svítilo světélko Meginky, ale najednou světélko nikde. Chvilku jsem čekala, ale když ta chvíle je již na mě jistou dlouhá, prohodím směrem ke svému veliteli „Kde je Megina?“ Teba jsem jen slepá. Až te si uvědomuji, jak byla tato slova špatná a jak je důležité mít svého psa neustále pod dohledem, i když mnohdy v terénu je to nemožné. Přesto, snažit se o to, pokud to jen jde. Meginu raději nevolám, co když zachytila nějaký pach. Najednou se zase objevuje a já si oddechnu. Už vím, na čem více zapracovat. Aspoň nějaký přínos. Jsme už úplně nahore, blíží se konec terénu a psi nic. Všichni jsme už vyčerpaní a pot z nás leje řekem po čele. Psi nic. Až po chvíli v trnitém levém rohu terénu mizí Buffy a po malou chvíli hlásí svým šéfem osobu. Tu se ozývá ve vysíláček Radkin hlas, který nám oznamuje nalezení osoby. Jen když jejímu záškvapení, není to žena, ale muž. Přesvědčíme se, že je hledaná osoba opravdu osobou, kterou jsme měli najít a poté naší práci ukončíme. Holičinám figurantkám se do takového hrozného trnitého kováří plného kopřiv asi nechtělo. J

Den druhý, st eda 9.9.2009

Tento den jsme za ali p ednáškou. Trošku znavení, ale p eci jen, vydrželi jsme a poslouchali až do konce. A že jsme byli unavení? No to jsme v bec netušili, co nás eká b hem p ístích hodin až do pátku do noci. Když to vidím zp tn , museli jsme být ještě úplní Herkulové. J Po p ednášce jsme se šli nasytit do jídelny a poté odpo ívat na „základnu“. Odpoledne (p esnou hodinu si opravdu nepamatuju) se ozvalo o ekávané písknutí. Zatím pro nás znamenalo písknutí n co jako „huráááá, akce, jde se“. Pozd ji to bylo už jen „hurá“ a pak už jen „jde se“ a ke konci „jéžíš“. ekalo nás prohledání zchátralého kravína, vlastn spíše jeho okolí, protože do prostor budovy kravína jsme nesm li, ani my, ani psi. Rozd lili jsme se do skupin a vyrazili. Megi po pár minutách hlásí první nález, osoba v dí e, zavalená sutí. Hned podávám zprávu veliteli, oznamuji stav nalezené osoby a žádám o žeb ík a záchraná e. Po chvilince ekání, kdy se snažím s osobou komunikovat, doráží hasi i s žeb íkem a záchraná i. Osobu mohu p edat a pokrač ovat v prohledávání dál. Mezitím našel jednu osobu Atrey a náš kolega Mišo hned dva nálezy, pokaždé dv osoby u sebe, tj. 4 osoby. Zatím máme tedy 6 osob. Radka vyfásla prázdné místo, ale to se bohužel stává. Buffy hledá stále se zájmem, to je hlavní. Když jsme všechny p id lené prostory prohledali, ukon ili jsme naší práci. Hasi i, armáda, záchraná i, všichni již piln pracovali, nosili nalezené osoby na shromaždišt , ošet ovali a v bec, jen to fr elo. M j nalezený figurant bohužel „um el“. Zachránit se ho nepoda ilo, ale i to k tomu všemu pat í a musí se s tím po ítat. My, tedy naši psi, mohou najít, ale to ostatní, ekla bych nejvíce d ležitě, je už na samotných záchraná ích. Jsme jen takovým mali kým lánkem v jakémsi „motoru“, bez dalších lánk by takový „motor“ fungovat opravdu nemohl. Zase zde vidím smysluplnost takových to cvi ení, kdy se musí sehrát hromada lidí z r zných jednotek IZS, protože tady hraje nejd ležit jší roli rozhodn „um ní týmové koordinované práce“.

Vracíme se na ve e i a ekáme, co se bude dít dál. A je to tu. V pozdních ve erních hodinách zase naše oblíbená píš alka hlásí další zásah. Tentokrát to bude trojboj, tj. t i zásahy, t i terény, t i úkoly, t i týmy a vymezený as na spln ní úkolu. T i družstva ze složení v tšinou hasi i, armáda, záchraná i a kynologové v jednom z družstev musí do dvou hodin splnit pokaždé jeden z úkol . Znamená to 6 hodin nep etřžitě d iny. My se s kynology a ostatními vydáváme nejprve do šachty k vodnímu kolu. Po zkušenostech z minulého ro níku jsme již skv le vybavení – náhradní oble ení, obuv, jídlo ekla bych možná na týden. J A ještě že tak, bude se to hodit. Vcházíme do dolu, kde je voda asi po kotníky. Mám hasi ské boty, které jsem vyfasovala za atesty a jsem za n najednou tuze ráda. Mám nožky suché a je mi hej. J Nejlíp je na tom asi momentáln naše Radka, která z stala naho e, jako velitelka kynolog . V dole ztrácíme spojení se sv tem naho e, ještě že máme naše „interní“ vysílky, p es které s ostatními komunikuji. Máme skv lý p ehled, kde kdo je, kdo co prohledává. Míjíme hasi e, kte í šli coby pr zkumníci v pop edí. Ti jsou již u nelezených zran ných osob. Všímáme si jedné osoby stranou, nikdo u ní není, p ítom je osoba v t žkém zdravotním stavu. Hned se jí ujímáme a prosíme o rychlou spojku, která p ivede na místo zdravotníky. Já jdu prohledávat s Martinem vyšší patra. Megi letí po schodech nahoru a mizí v jedné z chodbi ek a už se ozývá její typický št kot. Nacházíme osobu a já zjiš uji, že máme št stí na toho samého figuranta, který figuroval v kravín . Zjiš uji stav zran ného, snažím se p íjít na všechny možné varianty první pomoci, co bych ještě pro takto zran ného lov ka mohla ještě ud lat. Figurant mi pomáhá a pro m je to nejen výborná zkušenost, ale i skv lá škola do budoucna, m že se to hodit. Hned hledám takovou alobalovou plachtu na zah átí (ani za mák nevím, jak se „to“ jmenuje p esn), kterou jsme vyfasovali z minulého ro níku. Jak se mi te hodí. Zran ná osoba má zlomené žebro, které jí pravd podobn roztrhlo plíci a plíce se za íná plnit

krví. Zraněný upadá do bezvědomí. Bohužel, než se podaří zdravotníkům dostat na místo, figurant umírá. Chudák lovík, vyfasoval zrovna takové dramatické scénáře. Vždy když jsme ho pak viděli, museli jsme se už dopředu ptát „tak co, zase si dneska uměl?“. Ale to jen tak na okraj. Z vysílky jsem slyšela, že i Martin našel osoby. Našel pár mladých lidí, co se hodně slušně mezi sebou hádali. Bára se jich spíš lekla, chudinka malá. Pak zbývalo to nejtěžší – vynést zraněné osoby ven, úzkou uličkou dlouhou cca 1000 metrů, od poloviny plnou vody. V uličce se vytvořila jakási kolona. Není divu. Něst po žádného chlapa na nosítkách jen ve dvou není jen tak. Bylo nutné stídání. Když vody přibývalo, stídání již nebylo možné. Bylo mi kluk hrozně líto. Bohužel nám pískli konec, ale tohle prostě nešlo stihnout. To bylo nad lidský úsilí. Stejně si myslím, že jsme to všichni zmákli dle svých možností, znalostí a praxe co možná nejlépe. Tahle akce vybuchla spíš na komunikaci. Lidé v dole neměli možnost komunikovat se svými veliteli a ostatními zúčastněnými nahore. Vázání jsme byli na spojce, ale probíhnutí tunel sem tam, v té vodě, úzkým prostoru – časově je to fakt nemožný. Chudáci figuranti, teda aspoň ti chodící. Při přestavě, že tu vodu musí zdolávat třeba ikrát, je zima, kord v dole a oni jsou třeba jen v šortkách, klobouk dolů. My musíme odbahnit a vysušit psiska, abychom byli svíží do dalšího kola. Martin nám přijde krásný i souněký ržovou kýru níek. Po vyišťní vracíme černý, ušmudlaný, mokřý a smradlavý hadr. Martin jen s hrzou kouká, co se mu to vrací zpátky, myslím, že přemýšlel o tom, zda má vůbec cenu tento hadr vozit zpátky domů. J Manželka bude mít jistě radost. J Po tomto zážitku nás čeká další „erná nora“. Už si připadám jako jezevíček. Ale naši psi jsou v pohodě, ekla bych naopak, že se jim „norování“ líbí. Takže za jiná akce „dlní vláek“, kdy při soukromé noční párty došlo k nehodě dlního vláku. Psiska hledají a postupně znají pohřbované osoby. Mezi nalezenými jsou i naši známí skvělí hluchoněmí figuranti. Všechna est, jak se zhostili svých úkolů a jak dobře hrají své scénáře. Vlastně všechna est všem figurantům!!! Byli opravdu skvělí, bez nich by žádné zásahy neměly takovou váhu a nebyly by rozhodně tak realistické, jaké se organizátorům podařilo pro nás připravit. Akce končí nálezem a ošetřením z posledních figurantů a my pokračujeme dál.

Tentokrát nás čeká hromadné neštěstí v teplárně, kdy během noční směny došlo k výbuchu jednoho z kotlů, díky kterému došlo k zavalení návštěvníků, co tam byli právě tou dobou na exkursi. Při této práci jsme si tak trošku „zaoperovali“. Psi nebylo potřeba, tak jsme pomáhali coby laičtí asistenti jednomu z vojáků z 6. polní nemocnice A. R. Nevěcně jsem koukala, co voják Martin (jak se jmenoval) dokázal, když mu bylo dopraveno k sanitce najednou cca 8 těžce zraněných osob. Pak už to jen jelo, to byl hukot. Přiznám se, že jsme absolutně nestíhali, ale snažili jsme se. „Vem tohle, přidej to tam, obvaž tohle, vem si na starost toto ...“ No stres, chaos. Radka stála jako opaená, když jí voják ekle „fízák a napíchnout žílu ...“. Stihla jen prohodit „já jsem ale psovod“. Voják s kamenou tváří „Aha ...“ a pokračoval dál. No teď už možná Radka ví, jak napíchnout žílu a co je to fízák. J Já jsem zase ošetřovala popáleniny. No snažila jsem se, ale odborník z lékařské praxe ze mě asi ještě nebude. Rozhodně mi tato akce ale přinesla mnoho užitečných informací, které si asi nadosmrti zapamatuju. Kurzy první pomoci, na které chodíme, jsou proti tomuto NIC. Lovík se asi nejvíce naučí, když je vržen do něho takového prostěpo hlavě, dělej, starej se, u se. A opravdu se v takových chvílích naučí hodně, aspoň takhle to bylo u mě. Závěrem jsme jako kynologové byli pochválení, což nás vyloženě zahálo u srdíek. A samozřejmě velkou pochvalu dostal i voják Martin. Dokázal se s takovou situací poprat přímě skvěle. Nejen že ošetřil všechny pacienty, stihl zaškolit i tři takové skoro laiky, když to tak napíšu. Že víme spousta věcí z teorie, není to samý, jako pak samotná praxe. Ještě jednou díky moc. Voják Martin má upřímně můj obdiv. No a od té chvíle si ze mě zařadil Martin s Jindrou srandu, protože můj obdiv pochopili taky trošku jinak, takže dost často jsem slyšela otázku „kde máš vojáka“. Ale tak jsme se aspoň trošku zasmáli a odreagovali a to je v takovýchto podmínkách poměrně ležité. Udržet tým v pozitivním myšlení, optimisticky naladěný a

v bec celkov v pohod , což se našemu Martinovi myslím dokonale da ilo b hem celé akce. Do postelí jsme se dostali n kdy kolem t etí hodiny no ní. íkali jsme si, jelikož druhý den v plánu žádná p ednáška nebyla „no asi nás cht jí nechat vyspinkat a nabrat další síly na další zásahy“. Tak jsme se zas tolik nevztrušovali a budíka si nastavili naivn na p l osmou ranní.

Den t etí, tvrtek 10.9.2009

V šest hodin, jako by vybuchla atomová bomba. Postupn se ozývá dost šílený buchot na dve e. Sami komisa i nás budí do reality – katastrofa na Orlíku. Vstávat a cvi it!!! V sedm sraz na dvo e a hromadný odjezd. Zásah bude celodenní!!! Uffff, kde mám nohy? Mám ještě v bec nohy? Bože, moje hlava. Pomalu se soukám ze spacáku, koukám na hodiny, ježííííš, se nestihnu ani umýt. Vyletím jako raketa a snažím se ze sebe ud lat lov ka. V sedm jsme p ipravení na míst a ekáme na p íjezd policie R, která povede kolonu. Bohužel policie nedorazila, musíme si pomoci sami. Vyjíždíme v obrovské kolon s ítající asi cca 30 aut a projíždíme m stem. Auta blikají a houkají. Je to skoro jako sci-fi. Nev ícn koukám dozadu a po ád ekám na konec hada kolony, ale ten ne a ne vid t. Lidi vylézají postupn na balkony, dívají se z oken, d ti z MŠ mávají ... Nebýt to ohlášené cvi ení, musí si lidi myslet, že n kdo srovnal nejmén jeden jaderný blok temelínu se zemí.

Na Orlík jsme p ijeli v cca 8 hodin. První úkol byl požár v elektrárn a simulace zastavení olejové skvrny na vodní ploše, co jsem tak pochopila. Tento zásah se nás psovod netýkal. Sice jsme p ijeli na místo zásahu, ale byli jsme hned odvolaní, mohli jsme si tedy lehnout do aut a spát. I když moc se nám necht lo. Tak aspo tak n jak v rámci možností jsme polehávali a odpo ívali. Nechápu, kde jsem brala tu energii. A musím zase dodat, že nechyb la další vtipná hláška našeho Martina. Nejd ív, když jsme si zapomn li sundat plachtu z kufru, která plnila roli „stínítka“ a p i jízd za námi vlála jako závoj nev sty. Martin do vysíla ky: „Ta plachta za vámi vlaje schváln ?“. No asi ne, že. J P i pokusu navázat zp tný hovor s Martinem se n jak nepoda ilo zachytit spojení. Já jsem Martina slyšela, ale on už neslyšel m . Nevím, kde byl problém, nicmén po n jaké dob se z vysíla ky ozval Martin „Po návratu do základního tábora Lucie odevzdá vysíla ku a vyfasuje pletení.“ J Ale zpátky k zásahu. Tato simulovaná havárie byla dosti fyzicky náro ná. Zasahující si s ní ale poradili více než dob e, dle zpráv komisa . Klobouk dol a pochvala všem. My se šli poté najít a stále ekali, co se bude dít dál. Zatím jsme už stihli smo it psy v p ehrad . I Martinova Bára p es nep íze a nesouhlas psovoda se stihla vykoupat. Sta ilo jí jen pustit, že se p jde vyven it. Já vid la jen hn dou žíznavou áru mizící p ímo k vod a za ní, po n jaké dob , b žícího bosého Martina, voucího Báro NE, NE. Ale Bára si sv j názor na koupání prosadila. J Po siest následovalo hromadné velké focení. Ješt p ed focením jsme dostali sva inku v podob malých bagetek a energetického nápoje, no bude to ur it pot eba. Megi mi zmizela mezi sanitkama a chvíli trvalo, než jsem jí našla. Samoz ejm žebrala n jaký ten kousek bagetky a lidi neznalý psího smutného pohledu ihned podlehli. Megi je prost hére ka. N kdo vtipn prohodil „P íšla malá Meginka a vrátí se bernardýn.“ Tak tímhle stylem asi d lová ernobílá utací koule. Pak tedy následovalo focení, fotografovi klobouk dol , protože vyfotit celou tuhle tlupu, to je fakt mazec. Pak jsme se vrátili op t odpo ívat. No skoro to vypadá, že jsme se na Orlíku jen váleli. J Ale kdepak. Byli jsme jako nabíjecí baterky v nabíje ce. J A kone n . Máme zprávu, že se ztratili n jací skautíci z tábora a že je t eba je najít, celkem jich je deset. Když jsme p ijeli na místo, bylo kolem páté. Na míst se dovídáme, že budeme muset použít motorový lun, který nás zaveze na místo, kde se bude prohledávat. Tady vidím smysluplnost, pro psy p ipravujeme i na ty vodní zkoušky. Vždy jsem to chápala jen jako zpest ení naší práce a práce ps . No te se ukazuje, jak je d ležitě, aby pes byl ochotný v bec do lunu nastoupit, aby se po celou cestu choval klidn a neotravoval spolujezdce, už rozhodn ne samotného idi e lunu. Zde musím naše psiska pochválit. Chovali se p ímo vzorn . J Dojeli jsme tedy na místo a od komisa e vyslechli p esné zadání. Martin nás

rozestavil do rojnice, terén budeme prohledávat směrem nahoru (krpál plný trnitých keřů), po cca 100 metrech všichni 50 metrů posun vlevo a vrátit se zpět dolů, prostě takové úkoly, tím jsme se vlastně přikrývali, což bylo v takovém terénu podle mě velice vhodné řešení. Pustila jsem po zahájení Meginu (občas jsem si připadala jako na startu olympijského maratónu) a ta hned na začátku našla osobu s poraněnými nohama. S Martinem jsme osobu aspoň našli a ošetřili, já jí pomohla na cestu a Martin osobu odvedl na shromaždiště. Ošetření dle komisaře nebylo až tak nutné, ale budiž teda. Kdyby to naše neodborné obviňování aspoň vydrželo. Těsně před shromaždištěm totiž oba obvazy snad sklouzly po nohou dolů k zemi. Hold ta zemská přitažlivost. J Pokračovali jsme dál a mě bylo jasné, že se budu muset nejspíš i plazit, abych se tím terénem vůbec prodrala. Ke mě vytvářely jakési tunýlky. Pro Meginku to byla práce, ale pro mě, s plnou polní na zádech, nic moc. V tu chvíli byly nalezeny další osoby Jindrou a Mišem. Na místo pomalu dorážela i Buffy, aspoň mohla přikrýt terén vedle mě, kde mě měla být doprovodná Mišo, ale Iva natáhla nejspíš pach dále. Bylo potřeba tento terén tedy prohledat. Když jsem byla na vršku, posunula se doleva a mířila dle nařízení našeho velitele dolů, Meginka ale znala osobu. Samozřejmě úplně dole a já nahore. Dodnes nechápu, jak jsem se tím trním prodrala tak rychle k značícímu psu. Loví asi v takových chvílích hodí všechno stranou a jde i přes mrtvolu, jak se říká. No teď si to už uvědomuju při pohledu na mé poškrábané ruce a to jsem měla dlouhé rukávy!!! Osobu opět předávám zdravotníkům a pokračuji dál. Po chvíli nalézáme osobu ležící u jakéhosi železného plotu. Osoba má poraněná obě nohy, ale jinak se zdá být v pořádku, je schopná chůze. Aby nás zdravotník našel rychleji (v tomto křovinatém terénu je to prostě trochu obtížnější), využívám zvětlého štěkání Megi. Díky štěkání je záchranář naveden přímo k zraněné osobě. Tu nade mnou nelézá Iva další osobu. Máme 6 osob, ty i stále chybí. Postupně nalézá Iva další dva figuranty, pod vlivem alkoholu. Dovídáme se, že jsou to vedoucí malých (velkých) skautů, tak začínáme přemýšlet, znalo zadání 10 dní plus vedoucí nebo 10 osob, skauti včetně vedoucích? Postupně se dovídáme, že je to 10 včetně. Super. Chybí nám ještě dvě osoby. Prohledávání se plná síla ujímá Buffy. Po chvíli nalézá další osobu. Hurá, tak už jen jednu. Já zatím čekám na cestu a tu mi záchranář vede dva ožrali. Po chvíli jsou tu i dva zranění. Záchranář chce všechny vzít na shromaždiště. Já mám za úkol přikrýt louku, tak čekám, kdy dostanu povел k zahájení pátrání. Záchranář i celkem subtilní postavy doporučí pochat na kolegu. Nedokážu si představit, kdyby k němu takovému došlo v reálu, jak by takovýto lovíček odváděl dvě osoby pod vlivem alkoholu ve velice bujarém rozpoložení a k tomu dva zraněné. Tu se začnou ozývat opilci směrem k záchranářovi a „Jdeme, pojď, aspoť znásilníme... Já ti ho podržím“, „Podrži si ho sám...“ Hmmm, začíná to vypadat zajímavě. Tu se záchranář rozhodl odvést na shromaždiště alespoň dva zraněné. Já si začínám uvědomovat, že jsem zstala s opilcema sama. Opravdu nad jiné vyhlídky. Ještě že to není realita. Opilci pokračují ve své diskuzi „Hele, ona je tu sama...“ Nenapadne mě nic jiného, než je upozornit „Já mám ale psa...“ No fakt mám obrovského trhače, kterého by se každý okamžitě lek. J No nic, chlapci se nakonec umoudří, ale hlavně, už přichází další záchranář a ujímá se těchto dvou výtržníků. Buffy po chvíli znala další, zároveň poslední osobu. Hurá, zmákli jsme to. J Od komisaře jsme dostali pochvalu. Martin coby velitel dostal pochvalu za určení shromaždiště. Určil ho totiž hned na místě pod terénem, rozhodně jsme se se zraněnými netepali až k vodě. S tím nikdo nepočítal, takže v jednu chvíli čekali komisař i na místě nalodění, co jsem tak pochopila. Jo Martine, jsi prostě hvězda. J Dostal si je. J

Následoval odjezd zpět na „dočasnou“ základnu na Orlík. Cestou nás odchytila ještě skupina Slováků, kteří v terénu ztratili vysílačku. Od svého velitele dostali jasný příkaz „nevracet se, dokud se nenajde“. Při jízdě na základnu jsme se dověděli, že vysílačka má komisaře. Jenže bohužel, nebylo jak se se Slováky spojit. Chudáci Písečníci a záchranář i museli čekat, až se Slováci z téma svého hledání vysílačky vrátí zpět s lodí a lodníkem. Bylo mi líto všech, kteří šli o ten asi nejvíce a nejzajímavější zásah.

Co se posledního zásahu z tohoto dne týká, jednalo se o havárii výletního parníku, který se pomalu potápí s posádkou. Byla nutná opravdu rychlá záchrana pomocí luny. Figuranti na parníku se do svých rolí vžili co to šlo. Při jízdě prvního lunu se začali rvát hlava nehlava na záchranný lun. Hasiči zastavili pár metr před potápějící se lodí, aby nedošlo k nějakému dalšímu kolapsu a začali s posádkou vyjednávat „Odstupte dál, nebo odjedeme“. Zajímavý, vtipný ale hlavně to bylo ze strany figurantů odezvu. My jsme se celé akce účastnili coby diváci na pobřeží Orlíku a vše z dálky sledovali. Záchranné luny pojedly jeden za druhým a pokračovaly další a další zraněné osoby. Při předávání do rukou zdravotníkům jsme jen slyšeli „trojka, trojka, dvojka, jednička..“ Tak jsme se dověděli, co je to vlastně „třídní“ pacient – trojka máže potkat, dvojka dležitý, ale přímě život neohrožující a jednička okamžitý transport. Je třeba poznamenat i s tím, že se z dvojky stane jednička a naopak. Pro nás to byla fakt pouhá a nezapomenutelná podívaná. Nechyběli ani topiči se figuranti. Tímto rolí se ujali ti dobrovolníci. Voda byla teda ledová, takže klobouk dolů. Topiči se v ní totiž ztvrdli až 40 minut, než si jich vůbec někdo všiml, ale chápu, že v takové hektické atmosféře to není jen tak. V této akci hrálo roli spousta zraněných, jeden mrtvý (myslím, že to byl dokonce náš oblíbený figurant, aneb „vůně mrtvý“) a nechyběla ani nějaká amputace. No fakt podívaná a snad i hřeb všech akcí ve večer a vlastně noci. Orlík tohle asi ještě nikdy nezažil. Na hlavní základnu jsme se vrátili až někdy kolem druhé v noci a okamžitě zalehli do svých pelech. Barunka už ani neprotestovala, když jí Martin vykázal do kenelky. A mě už ani nebudilo Martinovo divoké chrápání připomínající death metalového zpěváka ze Super Star.

Den tvrtý, pátek 11.9.2009

Nechce se nám vůbec vstávat. Do postelí jsme se dostali někdy po této hodině v noci, jestli si dobře pamatuji. Ale vstávat musíme, bude přednáška. Posílám Meginu s Martinem s prosbou o její vyvenčení. Martin mě při odchodu hlásí „Megina vyvenčení není, za to už asi možná i ve večera, stihla obhnout asi všechny snídající...“ No super. Vybavuju se poádnou dávkou semtexu. Ale ani to není potřeba. Přednáška je tak zajímavá a poutavá, že všichni pozorně poslouchají, sledují zajímavé video z jednoho zásahu a pokládají různé otázky. Dovídáme se hromadu zajímavých informací. Občas zazní i nějaká vtipná hláška. Například frází „všichni tady uměme“ při hromadném neštítí opravdu nepoužíváme. Pokud ale chceme přednášku urychlit, bude použití této fráze více než vhodné. J Diskutujeme i na téma, nalezená osoba a pes. Co když má osoba velkou averzi vůči psům, nebo ještě hůř, co když má velkou fobii ze psů. Tady nám i sami figuranti potvrzují, že se cítí mnohem bezpečněji, pokud je najde pes, který s nalezeným nepůjde vůbec do kontaktu, jen sedí poblíž a štěká, než pes, poskakující skoro na hlavě lovce, olizující figuranta se žgrindama až po zem, nebo vůcí figurantovi přímě těsně do ucha. Budeme na tom pracovat a opravdu se snažit, aby se pes choval přímě vzorně. Megi s tímto problémem nemá, ale její předností je v tomhle případě i její velikost. Figuranti se prostě takového malého pejska nebojí, je to pro ně spíše taková „plyšová hračka“ než pes. Ale to neznamená, že te všichni začneme cvičit bišonky, pudlíky... apod. To jistě ne. Na označení osob bychom mohli ale určitě zapracovat a více se na toto zaměřit. Jsem za tyto názory přímě zád figurantů vděčná.

Přednášce mě máme opět do jídelny. Jsme plní dojmy a nějak ani nepociťujeme hlad. Zvláštní, asi jsme už přes ten spánkový deficit tak umrtvení, že hlad je pro nás cizí slovo. Po oběd klasika, odpočinek. Ale my, jako bychom chytli druhý dech, tlacháme, kecáme, diskutujeme. Moc toho opravdu nenaspíme. J Tu se ozývá další tiskavý písknutí. Občas mám pocit, že mi píská v uších a že to nic není, ale při zvýšeném ruchu na chodbě je jasný, že to byl ten pravý „písk“. Takže šup, huspnout do bot, helmu, batoh, psa a hurá na nástup. Tentokrát budeme zase pomáhat bez psů. Nám tento zásah je zajímavý. Hromadná havárka dvou autobusů a osobního automobilu. Těsně před odjezdem fasujeme jakési žluté štítky. Naším úkolem je při třídní tyto lístky popsat ke každé zraněné osobě. Při jízdě mi ale není moc

dobře jasný, jak tento úkol splnit. Zranění jsou hasiči nebo někým jiným bleskem odlišeni od hlavního stanu ještě než vůbec nějaké „papírování“ proběhne, kord když mímám skupinu cca 20 lidí, takže mi tento úkol spíše připomíná „chyť si svého zraněného“. Pěsto se mi podaří alespoň 6 papírků vyplnit. Jen bohužel nikdo neví jak nevidí jak, ani sami zdravotníci ani lékaři nebyli schopni nám poradit. Tak jsme škrtili políčka, jak jsme uznali za vhodné. Dnes vím že špatně. Ale alespoň jsem se to tímto způsobem tak nějak naučila. Ne kdy jsme dostali přesnou diagnózu od ošetřujících. Občas zaznílo i nějaké to latinské slovo, Martin ale uznal za vhodnější napsat „prostě fraktura“. Byl to fakt závod na čas, ale bylo to perfektní. Armádní „sestřičky“ v podání vojáků dělaly co mohly. Zase jsem nestíhala sledovat, jaký to byl rychlý proces. S jedním zraněným jsem coby doprovod odjela armádní sanitou do stanoviště „nemocnice“. Když jsem se vrátila a nahlásila jsem se svému veliteli, Martin nás zase dostal svojí hláškou „tebe si tam nenechali?“. Po zásahu, který byl opravdu rychlý, že ani sami diváci z této podívané moc neměli, jak nestíhali, jsme diskutovali a bavili se různými hláškami. Jeden z vojáků ekajících na první zraněného, dle kladně připravený (složené přiklady vedle sebe nosítka, kanilky, fyziologické roztoky ...) radostně přijal prvního zraněného. Konečně práci ka. Jen se stihl ke zraněnému sehnout, za ním se objevila nosítka s dalšími přetíženými. „píp píp... co se to tam děje, to není možné?“. Pak už jen stihl zaregistrovat lékaře, který ukazoval s kamenou tváří na které zraněné s verdiktem „mrtvý, mrtvý, mrtvý...“. Uffff, muselo to být opravdu na hlavu. Zde sehrála obrovskou roli rychlost, připravenost, psychika, fyzika a nejvíce absolutní sebranost všech týmů. Musím říct, že to byla perfektní akce a vědět, že se ne kdy dostanu do takové situace coby oběť, chci aby mi zachránili tyto lidi. Záchranáři na pravém místě. Zároveň se loučíme s Radkou, která mizí s Buffy domů, aby si dala odpočinuly na vodní zkoušku, která je v sobotu večer. Budeme jí držet palce!!!

Večer nás pak čekal poslední zásah, vlastně dva zásahy. Prvním byla oblíbená „nora“, druhým požár v bývalých kasárnách. U prvního zásahu bylo zadání – zemřelí zřejmě z sobilo zavalení osob ve třech dělních šachtách. Byli jsme rozdělení do tří týmů. Každý tým vyfasoval svojí úlohu „nora“ a hurá do práce. My jsme vyfasovali tu nejvíce „vodnatou“. Já jsem se účastnila coby psodov bez psa. Snažila jsem se zkoordinovat předlenou skupinku k psodovi, kterou tvořila krom psodova skupina hasičů a jeden zdravotník. S Martinem a jeho Bárou jsme prohledávali tunel dělního vláku až k tomu. Zde Bára našla dvě zraněné osoby, každá v jiném místě, tudíž dva nálezy. Jindra s Atrejem si vzal levou stranu dolu, která se proměnila pak v takový potok, voda po kolena a překonávání různých všemožných překážek a nástrah. Myslím, že se Jindra se svojí rolí popral velice statečně. Zde byli nalezeni i figuranti. Po nalezení „kvalitnějšího“ vstupu do dolu začalo vyprošování dvou těžce zraněných osob. Zde patří obdiv všem zachraňujícím, museli si toho dost protřpět, aby zraněné osoby dostali do bezpečí. A všechna šest skvělých zdravotníků. Všechny osoby se jim podařilo zachránit a to v perfektním áse. Všichni byli komisaři a pochválení, což myslím bylo opravdu dležitý a mělo svojí váhu. Taková pochvala byla v těchto situacích podle mě opravdovou motivací.

Po chvíli čekání jsme dostali zprávu, abychom se přesunuli na místo, kde se bude děkat na ostatní. Během čekání jsme se dověděli, že první skupina přišla nejen o část figurantů, ale i o 7 zachraňujících. Hold, záchranáři je svým způsobem i riskantní. Jak a proč tomu došlo přesně nevíme, takže o tom psát nebudu. Ale připoznám se, že jsme očekávali, že budeme v rámci výcviku ještě posláni pro tuto skupinu, abychom jí našli a zachránili, k tomu ale nedošlo. Místo toho jsme se přesunuli do místa bývalých kasáren u Píbrami. Zde se hasila jedna z budov. Kolem sem tam vystřelila nějaká petarda i svítilice. Trošku si člověk připadal jako v takové malé válce. Čekali jsme na další pokyny, když přišla zpráva od velitele Martina „všichni psodoví do akce“. Rozdělili jsme si terén, ale vůbec jsme nepočítali s tím, že hned na

kraji terénu na strom ve výšce bude osoba. Hned kolem nás pracovalo už spousta hasičů, záchranářů, zdravotníků Psi byli tito pachy dost matení, nepoznám se, že si ani nejsem jistá, zda by v takových podmínkách tuto „vejšku“ pes našel a označil. Možné je vše. Nicméně my jí tak trochu vynechali. Megi stáhl pach figurantky ležící cca 20 metrů dál, kousek od zasahujících. Byla jsem překvapená a zároveň potěšená, že i přes tyto stížené podmínky Megi ochotně hledá a zná. Nalezená osoba byla v bezvědomí, po chvíli se začala probouzet a stěžovala si, že nic neslyší. Okamžitě byli povoláni zdravotníci, ti se ihned chopili své práce a my mohli pokračovat dál. Mišo s Martinem hlásili další nalezené, těch neustále přibývalo a přibývalo. Barunka měla zase „šťaví“ na atypické figuranty v podobě dvou agresivních chlapců. Ale hlavní je, že označila, a byla asi sama dosti překvapená, co to jako je. Megi se pak motala dál v okolí budov, jednu chvíli mi i znala výšku, ale bylo to tak diskutabilní. V budovách se pohybovali lidé, Megi občas štká nebo kůří, když se chce někde prorvat a nemůže a zde se chtěla narvat do zamřížovaného okna, než jsem jí stihla vysvětlit, že ne (psi do této budovy nesmí), šup a byla tam. A to jsem si myslela, že se tam vleze tak akorát moudře. No nic. Zase máme na čem pracovat a máme další motivaci pro práci. Přidělený prostor jsme prohledali a ukončili práci. Komisařkou jsme pak byli upozorněni na ten slavný strom. Ale já si stejně myslím, že by s tím psi měli hodně velkou práci a že by to nejspíš ani neoznámili. Kromě toho, toto byl poslední zásah tohoto rovníku Rescue Patrol a už i na psech se začala podepisovat velká fyzická a psychická vyčerpanost. Ale tak uvidíme, třeba přísti. :-). Stihli jsme se ještě hromadně s ostatními psůvody vyfotit. V koutku oka jsme přitom sledovali, jak se jeden ze zdravotníků snaží přimět zpátky na svět jednoho z figurujících. Prováděl zatím masáž srdce a my mezitím pózovali fotografovi. Teď mi to připadá takový absurdní. Pokyn zněl ale jasně, „nástup na focení“. Někdy kolem druhé jsme se absolutně vyčerpaní vrátili na základnu. Mnozí už zadrželi i nějakou tu hygienu a zalehli rovnou do spacáků. S Martinem jsme se dohodli, že budeme spát co to půjde.

Den pátý, sobota 12.9.2009

Martin se ráno vzbudil, že jde do sprchy a já ještě malátná a nejspíš i trochu mimo, pohotově jsem vstala, ručník do ruky a že jdu taky. Až cestou mě trklo, že asi neéé. Vždy v tuto dobu jsou ve sprše chlapi, co bych tam asi tak dělala. J. Doba sprchování byla totiž rozdělená od celé do půl ženy, od půl do celé chlapi. Já měla pro tentokrát smůlu a Martin si neodpustil zase nějakou tu vtipnou poznámku. J. Jak jinak. J. V poledne jsme zamířili na lezecký trenážér, kde jsme zkoukli různé lezecké náčiní, pomůcky, helmy, elovky ... Podiskutovali s ostatními účastníky o všem možném i nemožném. Já si s Megi dala takovou malou hodinku tance, divákům se naše vystoupení líbilo a Martin prohlásil, že bych měla dát v RWE výpověď, že bych si tímhle mohla vydělávat na Václaváku. Budu o tom uvažovat. J. S Martinem, Jindrou a Mišem jsme si ještě zahledali v místním parku, kde jsme psali pro chuť a radostné zakončení udělali pár motivaček. Poté jsme se jeli nasytit jak jinak než do jídelny. Mimochodem, vařili zde báječně, byli jsme opravdu spokojení strávníci. J. No a po obědce jsme tak trochu začali s balením, klebetili s káfičkou v ruce a smály se různými vtipnými hláškami a postěhovali se ze všech zásahů. Bylo to moc fajn. Večer jsme odjeli na příjemné posezení do místní hospůdky, kde nás čekal bohatý rautíček. V noci nakonec pokračovali svojí štací místní diskotékou, my jsme ale zvolili raději spánek, který na nás neustále a neúnavně útočil během celého večera. Když jsme mířili přesky na základnu, ubezpečil Martin všechny, ať se nebojí, že na základnu trefíme, protože má Martin chodící blondu a GPS. J. Děkují za takovou důvěru, nicméně, kdo mě zná, tak ví, že se mnou je mnohem jednodušší se ztratit, než dorazit do cíle. J.

K ránu se všichni začali sbíhat. Když jsme se probudili, s hrůzou jsme zjistili, že jsou téměř všechna auta vykradená. Zloději ukradli motor do lunu, GPSky, vysíláky, peníze,

Slovák m, kte í m li být ráno již na cest sm r Košice (je to nejmén 11 hodin cesty), vymlátili okýnko u auta ... no prost d s a hr za. Nechápu, že jsou lidi takoví ... ani nechci íkat co. Vykradnout záchraná e, lidi, co se snaží zachra ovat lidské životy. Je to opravdu nehorázný a takový ošklivý konec, takového jinak p kného a moc zda ílého ro níku Rescue Patrol, mimo to jubilejního. Doufám, že to zú astn né neodradí a že p íšt p ijedou zase.

Za sebe m ůžu napsat, že se mi celá akce velice líbila a že budu moc ráda, když budu moci p iject zase, protože jedin tímto zp sobem m že lov k sbírat další a další zkušenosti, které pak m že v p íštích ro nících zužitkovat. Tímto d kuji všem po adatel m, organizátor m, všem „ú inkujícím“ figurant m, kte í se dokonale zhostili svých rolí, všem zdravotník m, hasi m, šesté polní, lezc m, koleg m psod m, fotograf m, kameraman m, sponzor m této akce ... prost všem zú astn ným pat í obrovský dík!!!! Zárove bych touto cestou pod kovala i ná elníkovi Záchrané brigády kynolog Praha Bronislavu P ibylovi za nominaci na tuto akci. Mnohokrát d kuji a doufám, že jsem jako psod nezklamala. A našemu Martinovi pat í velký dík a potlesk za skv lé vedení. Stal se velitelem poprvé a myslím, že se zhostil úkolu na výbornou. Díky moc za sebe i za Meginku!!! J